

да бѣде нѣговъ наслѣдникъ, постана господарь на Енглеско, и почна владѣніето на Нормандскыѣ принцове. Сетнѣ Нормандскыѣ принцове, тѣзи що бѣхъ отъ домътъ на Анжу, които ся наричахъ Плантажени, ся качихъ на трона, който послѣ прѣмина на Стуартыѣ, и който је днесъ на Броншвекъ. Казахъ ви, че Кани — Данскый Принцъ — бѣше носилъ Енглескыѣ коронѣ; Софія да ли не ще знае нѣщичко за този принцъ?

СОФІЯ.

Опростете ми, пріятелко, азъ знамъ једнѣ хубавѣ исторіѣ, която щѣ прикажъ на тѣзи господжицы.

Јединъ день Кани бѣше на брѣга край морето съ сичкото си дворянство. Дворянитѣ му, които бѣхъ ласкатели, му рѣкохъ, че той је царъ и господаръ и на земѣтъ и на морето. Кани, който бѣше уменъ и имаше добры чувства, поиска да ся подиграе на ласкателитѣ, и да имъ покаже че не бѣше глупавъ, та да вѣрва тѣхныѣ безумны разговори. За туй, той сплати горныѣтъ си дрѣхъ и сѣдна на неѣ: туй стана въ врѣмето на морскыя прѣливъ, сирѣчь въ врѣмето когато морето излиза отъ леглото си и ся разширва по земѣтъ. Кани продума на морето: „Земята дѣто сѣдѣмъ је моя, и съмь твой господаръ; зарѣчвамъ ти прочее да останешъ дѣто си си, и никъкъ да не пойдешъ напредъ, та да ми измокришь нозѣтъ.“ Сички, които чухъ тѣзи думы, помислихъ, че царьтъ бѣше полудѣлъ и си вѣоображава, че морето ще го послуша. Между туй, морето секога прѣливаше и дойде, та измокри нозѣтъ на монарха. Кани тогава ся дигна и рѣче на ласкателитѣ: „Видите ли какъвъ господаръ